

Bence óvodás kisfiú volt. Azonban befejezte az óvodát, és kezdődött az iskola. Eléggé izgult. Az édesapja kísérte el az iskolába. Bence nagyon szerette az iskolát. Már meg is barátkozott Barabással, az osztálytársával. Bence befejezte az első iskolai napját. Az édesapja már várta őt. Elindultak hazafelé. Bence elmesélte az első napját apjának. Az út szélén Bence meglátott egy koldust. Rámosolygott a koldusra, és a koldus visszamosolygott rá. A fiú azt kérdezte az édesapjától:

– Édesapja, ennek a bácsinak miért kell a járdán ülnie?

– Nem kéne ott üljön, fiam, csak neki nincsen munkahelye, és ezért nincs, ahol lakjon.

– Sajnálom – mondta Bence.

– Én is.

– Édesapja, adjon valamit neki!

– Hát nem hoztam semmit...

Ekkor eszébe jutott Bencének, hogy az iskolában kapott egy almát. Ezt mondta:

– Kaptunk egy almát az iskolában. Odaadhatom?

– Igen, de akkor siess!

Szaladt az emberhez, és odaadta neki az almáját. A koldus derűs arccal mondta neki:

– Köszönöm.

A fiú nem válaszolt. Sietett vissza apjához, aki büszke mosollyal figyelte a történeteket.

Másnap, egy mozgalmas napsütötte napon, Bence, az előző naphoz hasonlóan, ugyanazon az utcán haladt el az apjával, ahol a fiú a szegény és öreg koldussal találkozott. Bence kíváncsian tekintett arrafelé, és boldogan állapította meg, hogy a hosszú, ősz szakállú férfi a nagy kopott kabátjával a vállán, ma is pontosan ott ült, így újra neki adhatta az aznapi almáját, amit egész nap neki tartogatott. Az öreg lassan felnézett, és elmosolyodott, amikor észrevette az ismerős arcot.

– Tessék! Remélem, ízlik majd!

A koldus nem szólt semmit, halvány mosollyal az arcán vette el az almát.

A következő napokban ugyanúgy, szótlanul fogadta el a kisfiútól az ajándékot, ami miatt Bence még kíváncsibb lett. „Ki ez az ember? Miért van ott?” Így, amikor újra találkoztak, már vette a bátorságot, hogy leüljön mellé, és megkérdezze, hogy ki is ő valójában.

– András – válaszolta meglepődve, hiszen nem minden nap történik meg vele, hogy segítsenek neki, sőt szóba álljanak vele.

– Örvendek! Az enyém Bence – mondta derűsen a fiú.

– Nagyon szép neved van! – válaszolta a koldus.

– Köszönöm szépen! De meg tudná mondani, hogy miért üldögél itt minden nap? – nézett Andrásra kíváncsian a fiú.

András nagyot sóhajtott, és látszott, hogy az arca teljesen megváltozott. Már nem mosolygott, inkább szomorú lett, és egy könnycsepp is megjelent a szemében. Mégis mosolyogva válaszolt később a kisleúnak.

– Azért, mert hajléktalan vagyok.

– Szóval nincs házad? – kérdezte Bence félbeszakítva Andrást.

– Nincs.

– És családod?

– Az sincs.

– És miért nincs? – kérdezte Bence, és már ő is kezdett elszomorodni.

– Valamikor volt házam is és családom is. De akkor sajnos még nem értékeltem, nem becsültem meg őket. Az én hibám miatt elveszítettem mindkettőt. Ezért üldögélek itt mindennap.

– És dolgozol valamit? – kíváncsiskodott a kisfiú.

– Sajnos nem tudok – sóhajtott a koldus. – Az egészségem nem engedné ezt már meg.

– Akkor itt élsz?

– Nem, éjszaka van egy szálló, ahol kedves emberek vannak, befogadnak, és meleg ételt adnak nekem.

– Kérdezhetek még valamit?

– Persze – nézett biztatóan Bencére.

– Ha nincs se házad, se családod, akkor miért mosolyogsz mégis mindig?

– Mert rájöttem, hogy vannak még olyan emberek, akik nem csak elmennek mellettem, hanem észrevesznek és segítséget nyújtanak nekem.

Bencét a beszélgetés a koldussal egyre jobban elszomorított. Így, hogy már tudta a történetét nem olyan boldogan adta át azt az egy darabka almát. Sajnálta őt, de nem tudta mit tehetne érte.

Még hosszú ideig folytatódtak a beszélgetéseik, szinte már nem volt olyan nap, amikor beszéltek volna valamiről. Bence mindig kíváncsian figyelte Andrást, aki olyan érdekes dolgokat mondott neki, hogy észre se vette, hogy az idő milyen gyorsan telik. Így nagyon megdöbbsent, amikor egy nap már nem találta ott Andrást. Nagyon elszomorodott, hiszen előző nap nem szólt neki, hogy aznap elmenne valahova. De észrevette, hogy azon a helyen, ahol ülni szokott, ott volt az ő kopott kabátja, és azon egy papírdarab. A levélben ez állt:

„Kedves Bence!

Ennyi időn keresztül segítettél nekem. El se tudom mondani, hogy mennyit jelentett ez nekem. Sajnos, a körülmények úgy hozták, hogy többé már nem tudunk találkozni. Búcsúzóul azt szeretném, ha tanulva az én hibámból, mindig megbecsülnéd azt, amid van, akár kicsi, akár nagy. Maradj mindig ilyen jószívű és gyermeki!

Üdvözlettel a te barátod, András “

Vízi Áron 5.A o.t., 2016

Az alkotást a Szülőföld Kulturális, Sport és Örökségvédelmi Egyesület, a szombathelyi Oladi Általános Iskola és a SZOSZSZC Oladi Szakképző Iskolája által meghirdetett Szent Márton novellaíró pályázat zsűrije értékesnek, közlésre érdemesnek találta.